

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Urszula Iwanowska (spr.)

Sędziowie: SSA Edyta Buczkowska-Żuk

SSA Halina Zarzeczna

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2017 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Okręgowego w Koszalinie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt IV U 441/17,

postanawia: oddalić zażalenie.

SSA Edyta Buczkowska-Żuk SSA Urszula Iwanowska SSA Halina Zarzeczna

UZASADNIENIE

W. S. w dniu 24 marca 2017 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w K. wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 14 kwietnia 2017 r. uznał, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Ubezpieczona otrzymała to orzeczenie tego samego dnia tj. 14 kwietnia 2017 r. wraz z pouczeniem, że od orzeczenia przysługuje jej prawo wniesienia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej ZUS właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia. Ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS do komisji lekarskiej ZUS.

Decyzją z dnia 17 maja 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ nie spełnia ona warunku nabycia prawa do renty, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j. t. Dz. U. z 2016 r., poz. 887) - nie jest niezdolna do pracy.

W. S. wniosła odwołanie od powyższej decyzji podnosząc, że kwestionuje orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 14 kwietnia 2017 r. i wskazując, iż jej stan zdrowia uzasadnia ustalenie niezdolności do pracy.

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił odwołanie wskazując, że zgodnie z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, od którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Sąd pierwszej instancji podniósł, że w związku z tym, iż wnioskodawczyni mimo prawidłowego pouczenia nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, a odwołanie oparte jest na zarzucie dotyczącym tego orzeczenia, to postanowienie podległa odrzuceniu na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Jednocześnie sąd pierwszej instancji pouczył ubezpieczoną, że zgodnie z art. 14 ust. 2 c powołanej wyżej ustawy w uzasadnionych przypadkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek osoby zainteresowanej, może przywrócić termin na wniesienie sprzeciwu, w tym w szczególności w razie odrzucenia przez Sąd odwołania od decyzji w przypadku określonym w art. 477⁹ § 3¹ k.p.c.

Z powyższym postanowieniem nie zgodziła się W. S., która w złożonym zażaleniu podniosła, że dnia 20 kwietnia 2017 r. skończyła pobierać świadczenie rehabilitacyjne lecz wciąż nie może pracować, aktualnie czeka na operację ręki. otrzymała skierowanie do szpitala podpisane przez specjalistę ortopedę-traumatologa. Dalej skarżąca podniosła, że do 19 marca 2017 r. przebywała na rehabilitacji i po jej zakończeniu otrzymała zalecenie: „Dalsze leczenie i rehabilitacja wskazane dalsze leczenie” podpisane przez lekarza traumatologa-ortopedę i specjalistę neurologa i rehabilitacji medycznej. W ocenie ubezpieczonej lekarz orzecznik ZUS nie może podważać opinii lekarzy leczących ją.

Podnosząc powyższe, skarżąca wniosła o sprawiedliwe orzeczenie w sprawie.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W sprawie bezspornym jest, że W. S. wnosząc odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 17 maja 2017 r. kwestionowała jedynie ustalenie organu rentowego, że nie jest osobą niezdolną do pracy. Bezsporną jest także okoliczność, że ubezpieczona, której orzeczenie lekarza orzecznika ZUS zostało doręczone w dniu 14 kwietnia 2017 r. wraz z pouczeniem o prawie złożenia sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS, z takiego prawa nie skorzystała. Natomiast w orzeczeniu tym lekarz orzecznik ZUS nie stwierdził u wnioskodawczyni niezdolności do pracy.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych od lat utrwalony jest pogląd, którego wyrazem jest także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2014 r., I UK 40/14 (LEX nr 1545096), zgodnie z którym na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1-5 ustawy emerytalnej. Zaś w uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1-5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. „Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wyjaśnił, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa

dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Inaczej mówiąc, postępowanie w sprawie o rentę przed organem rentowym jest dwustopniowe – najpierw lekarz orzecznik ZUS ocenia stan zdrowia ubezpieczonej, a gdy on stwierdzi brak niezdolności do pracy, to wnioskodawcy przysługuje prawo do złożenia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS. Sprzeciw rozpoznaje komisja lekarska ZUS, a jej orzeczenie jest uwzględniane przez organ rentowy przy wydawaniu decyzji w rozpoznaniu wniosku. Jeżeli ubiegający się o świadczenie rentowy nie zgadza się z oceną stanu zdrowia dokonaną przez organ rentowy może odwołać się do sądu, który zbada jej prawidłowość.

Zatem Sąd Okręgowy prawidłowo wskazując na treść art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. uznał, że w niniejszej sprawie odwołanie W. S. należy odrzucić bez merytorycznego jego rozpoznania. Ubezpieczona nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, którym stwierdzono, że jest zdolna do pracy, a w odwołaniu od decyzji z dnia 17 maja 2017 r. podnosi tylko okoliczności dotyczące oceny jej stanu zdrowia.

Podkreślić także trzeba, że sąd pierwszej instancji pouczył ubezpieczoną, że mogła zwrócić się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu i złożyć taki sprzeciw.

Uwzględniając powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c., zażalenie, jako nieuzasadnione, oddalił w całości.

SSA Edyta Buczkowska-Żuk SSA Urszula Iwanowska SSA Halina Zarzeczna